

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 26, številka 11
DECEMBER 2006

V TEJ ŠTEVILKI

- ADVENT
- BESEDA IN TIŠINA
- MIKLAVŽEV VEČER
- TRG POD GIČEM
- 200 LET
- SVETI ŠTEFAN

MARIJO NOSIJO

Marijo imenujemo tudi ZGODNJA DANICA, ker je Bog padlemu človeku že v raju napovedal rešitev. Zapeljivcu, hudemu duhu, je rekel: "Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo, med tvojim zarodom in njegovim zarodom, ta ti bo glavo strli, ti pa boš ranila njegovo peto." (1 Mz 3,15)

Vso staro zavezo je Bog pripravljaj in vzgajal ljudstvo, iz katerega je bila rojena napovedana žena - Marija. Cerkev se pripravlja na praznik Kristusovega rojstva v adventu - to je čas pričakovanja, upanja in radosti. V ta čas je postavljen tudi praznik Brezmadežne. V mnogih slovenskih krajih je navada, da v adventu nosijo Marijo. Pri tem se spominjamo Marijinega in Jožefovega potovanja iz Nazareta v Betlehem k popisovanju. Pot je bila dolga, zato sta iskala prenočišče. Danes iščeta mesto med nami, kjer bi lahko prenočila.

Lep običaj imajo ponekod, da se pred zaprtimi vrati hiše, ki sprejema kip ali sliko na "prenočevanje" v pesmi odigra kratek prizor. Iz hiše vprašajo: "Kdo trka?" Najprej se domači branijo, da bi sprejeli neznanca, potem pa popustijo in gospodinja kleče sprejme kip ali podobo. Obred se ponovi naslednji večer, ko se gospodinja poslovi od Marije in jo sprejme

naslednja hiša. Ta pobožnost je izrazito ljudska in poteka brez duhovnika.

V naši župniji ta adventna molitev poteka tako, da se družina vpiše na seznam, ki je v cerkvi zadaj pri verskem tisku. Marija bo potovala tako, da jo bo eden iz družine, kjer bo Marija "prenočevala", po sv. maši odnesel domov in jo naslednji dan prinesel pred sv. mašo v cerkev in jo postavil na oltar. Po sv. maši pa jo bo vzel naslednji. Družina, ki se bo zbrala ob Mariji, lahko povabi sorodnike, sosede, prijatelje in znance. To bo lepa priprava na Kristusovo rojstvo in pobuda za notranje spreobrnjenje, ki ga bomo deležni po dobri spovedi. V naši župniji bo spokorno bogoslužje in priložnost za sv. spoved v soboto, 16. decembra, od 14. ure dalje. Spovedovalo bo več (najmanj 6) duhovnikov. Naj nam Marija izprosi milost spreobrnjenja in veslega praznovanja rojstva Božje milosti v naših srcih. To

Naj nam Marija izprosi milost spreobrnjenja in veselga praznovanja rojstva Božje milosti v naših srcih.

To bo pravo praznovanje Božiča.

Janez Kompare,
župnik

Odprtost Besedi in tišini

"Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet." (Jn 1, 9).

Ko razmišljam o adventnem času, se mi v mislih najprej zariše beseda tišina. Oplajati se z njo je dostikrat bolj prijetno, kot predajati se vsem melodijam tega sveta.

Pogosto se nam dogaja, da vstanemo in ležemo zvečer k spanju, ne da bi čez dan vsaj za trenutek svojim ušesom, predvsem pa srcu, naklonili drobec te poživljajoče hrane. Ali lahko v hrupu slišimo Gospodovo trkanje na duri našega srca? Ali sploh lahko slišimo veselo oznanilo odrešenja? Gluhota srca je za človeka bolj pogubna od fizične

gluhote. V Rusiji pravijo vsem, v katerih nihče več ne živi, gluhe vasi. Ob tem se mi poraja zanimiva vzporednica: kadar smo gluhi za Božjo besedo, v nas ni življenja; kadar smo gluhi za stisko bližnjega, se nahajamo v mrtvi dolini.

Tišino dojemam kot vznemirjajočo skrivnost, kot razodevanje in prisotnost Boga, katerega naj bi se kristjan v adventnem času še močneje zavedal. Kako čudovit je "ustroj" adventa, saj nam Bog ravno v najbolj kratkih in temačnih dneh pošilja besedo upanja o Luči, ki bo razsvetlila naše življenje, vlila v naš vsakdan duha prazničnosti.

Prav gotovo vsak od nas hrepeni po sreči in veselju, ampak ne po takšnem, ki bi ga odpihnil že rahel vetrič. Želimo si trajne in globoke potešitve, pogosto govorimo o miru srca. Čas pred božičem je v krščanstvu namenjen vpogledu v našo notranjost, naša duhovna drža naj bi izražala čuječnost in spokornost. To je čas notranje "inventure", ko naj bi iz srca odstranili vse temačno in prepustili prostor Luči, ki bi ožarjala vse naše bitje. Nekje sem prebrala, da človek, ki se preneha čuditi stvarstvu okoli sebe, "živi" duhovno prazno življenje; učlovečenje Božje besede pa je tako velika skrivnost in hkrati znamenje Božje ljubezni, da se ji nikoli ne bomo mogli dovolj načuditi.

Poganski narodi, predvsem tisti s severa, so bili v najmračnejšem delu leta pogosto v skrbeh, da se bo sonce za vedno skrilo in zato sta jih v tem času prežemala tesnoba in strah pred večno temo. Krščanstvo je z ozna-

nilom Kristusovega prihoda za vedno posijalo v temo poganstva in razblinilo občutje obupa. Advent ima v življenju kristjana posebno vlogo, saj ga kratki in mrzli decembrski dnevi tako rekoč silijo k aktivnemu duhovnemu

prevetrenju svoje notranjosti, tišina srca in narave pa ga delata voljnega za odprtost učlovečeni Besedi.

Saša
Musec

ADVENT

Advent. Čas pričakovanja Luči. Čas, ko v svojih srcih pripravljamo tople jasli za Njegov prihod. Tudi letos ponovno - kot že tolikokrat se Bog želi roditi v nas. Da, želi in hoče vstopiti med nas, se približati: njemu, tebi in meni. Mu bomo to omogočili? Mu bomo odprli vrata in mu ponudili prijetno domovanje? Si bomo vzeli čas zanj?

Včasih je to težko. Vsakodnevni obveznosti in skrbi je toliko, da za Boga skoraj ne najdemo časa in mu pogosto namenimo le mimo-bežno misel. Šele, ko smo v težavah, se ga spomnimo, ga prosimo, včasih celo rotimo, naj nam pomaga. Kako sebični smo tudi v odnosu do Njega! Le prejekali bi in nič dajali.

Tudi Marija ni vedela, kaj vse jo bo čakalo v življenju. In vendar je zaupala božji previdnosti, verjela je vanjo, vedela, da se sme Bogu popolnoma izročiti. Angel ji je rekel: "Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, in daj mu ime Jezus." (Lk 1,30-31).

Marija je vse to sprejela, kajti bila je pripravljena. Že prej, ko še ni slutila, kaj Bog z njo načrtuje, se je vsa darovala Bogu. Njen "Zgodi se" ni bil le izraz trenutnega navdušenja ob nenadni ponudbi, temveč je bil odraz celostnega razpoloženja nje-nega bitja.

Advent je zadnji čas, da se pripravimo tudi mi. Jezusov prihod nas mora razveseliti, ne pa presenetiti in najti nepripravljene. Hrepeneti moramo po njem pa tudi marsikaj narediti, da bo prišel k vsakemu izmed nas. V svoji notranjosti mu moramo pripraviti ne le hotelsko sobo, ki jo nenehno zapuščamo in menjavamo, temveč prijetno bivališče, dom, v katerem bo On imel vedno svoj prostor, v katerega se bo vedno vračal in si ga izbiral ter spreminjal v svoje stalno bivališče. Bolj kot očistiti tla in pohištvo oz. notranjost naših hiš in stanovanj, moramo očistiti vsak kotiček svojega srca in ga temeljito prezračiti. Tako bo Božji Duh lahko vel v naši notranjosti, tako nas bodo nova, pristna doživetja Njegove bližine napolnjevala, nam vlivala pogum in dajala moči.

Šele potem se bo tudi v naših srcih prižgala Luč. Tiho, brez bliska in groma, brez tesnobe in stiske, brez oklevanja. Prižgala se bo z mirom in prinesla bo čudovito svetlobo, občutek izjemne notranje sreče. Spoznati nam bo

dano Njegovo ljubezen. Ta nam ne postavlja pogojev in nas ne pušča čakati. Od nas pričakuje le odprtost.

Naj bo advent čas, ko bomo odprti za Boga in za sočloveka. Le tako bo božič resnično praznik popolne božje ljubezni.

M. L.

MOLIM!!!

Na sebi čutim oči ljudi,
gledajo me, me opazujejo,
vedo za vsak moj korak.
Bojim se, strah me je!!!
Zakaj me vsi opazujejo,
zakaj se mi smeji in me ocenjujejo?!!
Ko me je najbolj strah,
molim, molim, dokler lahko,
nato zaspim in sanjam.
Sanjam o lepoti sveta, o večnosti.
Ko pa se zjutraj zopet zbudim,
Čutim, kot da me je nekdo z nevidno roko dvignil,
mi pokazal, kdo sem in da zmorem vse,
tudi pogledati v oči tistim, ki se mi smeji, ki me opazujejo
ali pa sploh ne vedo,
da obstajam.
Pa ne zanje, ne zase - Zanj, za Boga in zaradi Njega!!!

Nepodpisana

Miklavžev večer

Resno se je pripravil. Predšolskih otrok, med katere je bil pri uri verouka povabljen kot Miklavž, ne gre podcenjevati. Biti pozoren na najmanjše podrobnosti, kot je lahko izdajalski poročni prstan pod prosojno belo rokavico ali elastiko, na katero je napeta brada in se izmuzne izza ušesa, je še najmanj. Saj tudi, če se nerodnost zgodi, je z dobro besedo moč najti pot iz precepa. Otroci namreč vseeno vidijo to, kar želijo videti - Miklavža.

Toliko težje je vsebinsko izpeljati in prevesti njegovo sporočilo v današnji čas. A ko vstopi, na varnem v kostumu, so skrbi odveč. Kako jim zažarijo oči, kakšno neizmerno pričakovanje sije iz njih. In gre kar samo od sebe. Zapojejo, sprašujejo in poslušajo. O šibi, ki naj jo Miklavž še prinaša - toda, ali naj izpraši hlače, ali je dovolj, če je le zataknjena na vidnem mestu kot klic k poslušnosti, vzpodbuda k prepoznavanju med dobrim in zlom? In kdo so v tej zgodbi parkeljni, podoba česa? Teme, ki jo more razsvetliti le dobrota? Eno je jasno. Ko Miklavž povzdigne svoj glas, parkeljni obležijo v krču strahu. Čemu služi in kaj prinaša molitev - ne kot pokora, ampak kot orodje umirjanja in govornice srca v prepoznavanju dobrega? Zdi se, da jih tisto o darilih še najmanj zanima. Je napačno ocenil?

Sprašujejo in iščejo nekaj več, kot pa obljublja pričakovane igrače - je to varnost v skrivnosti Miklavževega poslanstva? Kaj že slutijo resnico, da je Miklavž brez njihovih staršev povsem brezmočen? Le-ti sedijo zadaj za njimi, spregovori še njim. Naroča jim, da mu tudi oni pišejo. Zaposijo naj darove potrpežljivosti, razumevanja, pozornosti in ljubezni do svojih otrok. Tistega, česar se ne da kupiti in je zato najdragocenejše. Tistih darov, ki

jih položijo v otroke, da jih spremljajo skozi vse življenje. Zaključuje in umirja živžav, skupaj zmolijo še k angelu varuhu in ko stopa iz učilnice, ga spremlja prešerna pesem. Pred vrati stoji ena od medicinskih sester Doma Marije in Marte. Še varovance doma, če bi obiskal, ko je ravno pri delu. Hitro stopita preko trga, hladno je, mrak se gosti in rahlo naletava sneg. Vstopi v sobo, v njej že leta leži nepokretna gospa devetdesetih let. Pogleda se srečata, dolgo se zreta. Iztegne roko, njena dlan je topla in tako krhka. Držita se, ničesar ne reče. Trenutek je premočan, tudi on ne najde besed. Pa saj jih ni bilo treba, vse so povedale njene oči, v katerih so vzkipele solze. Tisti večer je v slabi uri, preko trga kot Miklavž, potegnili

lok. Od razigranega otroštva do pozne jeseni življenja, v njegovem najzlahtnejšem - v slutnji tistega več, kot pa morejo videti oči. In letos se mu bo zopet zdelo za malo, ko bodo trgovci potisnili Miklavža v družčino dobrih mož, ki kupuje v trgovskem centru na robu mesta.

V nedeljo, če se le da, takrat je namreč ceneje. Vznemirjal pa se ne bo, ve, da bo Miklavž kljub temu prejel pisma staršev, da bi trosil tudi tisto najdragocenejše.

Jan

ŠE O TRGU POD "GRIČEM"

V Družini (29. oktobra 2006) objavljen članek s pomenljivim naslovom "Dom ljudi dobre volje" me je ponovno nagovoril k razmišljanju o delu logaške župnije pri obnovi "Doma na Griču". Vsa ta prizadevanja so po osebnem prepričanju smiselna in utemeljena tudi z vidika razvoja kraja kot celote.

"Pogumna in preiščljena je bila odločitev za nov pastoralni center, ki največji ljubljanski župniji prinaša nove izzive in nove naloge," je meseca oktobra nagovoril župljane kardinal Rode ob blagoslovitvi Antonovega doma v župniji Ljubljana Vič.

Tudi za nas je sprejemljiva na tej otvoritvi izražena želja, da naj tak dom postane pastoralni center "kraj srečevanja in strpnega dialoga med ra-

zlično mislečimi." Izražena misel naj bi vodila tudi naša skupna prizadevanja pri nadaljnjem snovanju začete obnove doma na Griču in kraja pod njim.

V letošnjem oktobru je v Narodnem domu potekala zanimiva javna razprava. Po naslovu, zapisanem na vabilu, sem sodil, naj bi se pogovarjali o gradnji "na Griču". Tam stoji danes prazna stavba, last logaške župnije, ki že več let čaka na številna dovoljenja, ki so za to potre-

ba. Pa omejitev za začetek del še kar ni konec. Na mestu dotrajanega, na pol porušenega doma, naj bi po predlogu logaške župnije zgradili župnijski "pastoralni center" - dom za vse.

Dom naj postane prostor, kjer se ne bo samo molilo, ampak kraj, kjer bo poskrbljeno tudi za kulturo, dejavnosti, namenjene prostemu času, izobraževanju, reševanju socialnih težav itd. Dom naj bo odprt vsem ljudem dobre volje.

Žal bi poleg napovedane razprave, ki zadeva izgradnjo doma, mnogi radi med razgovorom "rešili" vse prostorske probleme, ki zadevajo prenovo dela starega jedra Logatca in še kaj več.

Nejasno pa ostaja, kako

oblikovati in ohranjati gradbeno dediščino kraja. Še več, za nekatere je nesmiselno ohranjati "staro" zasnovo jedra, kar pa je strokovno nesprejemljivo.

S tem pisanjem želim opozoriti na to, da moramo v ta naš - po osebnem prepričanju - dragocen skupni prostor posegati premišljeno.

Naj zato v razmislek ponudim še naslednje:

* razmišljajmo o celovitem snovanju in nadgradnji ter tudi o funkciji starega jedra kot celoti, ki se nam ponuja pred cerkvijo in širše. Tam je nastal vabljev osrednji prostor potem, ko je od tam že po drugi vojni "izginilo" propadajoče markantno gospodarsko poslopje (nekdanji De Glerijev magazin).

* še prav posebej pa razmislimo o - zame - vprašljivem krčenju zametka trga in o nesmiselnosti izgradnje postajališča na pravkar nastalem, tudi že poploščenem trgu pred cerkvijo.

Tako postajališče lahko rešuje le dovoz iz smeri Martinj Hrib. Vsi drugi pa si bo-

do morali "pomagati" s postanki podobno kot do sedaj; in to ob odprti cesti regionalnega pomena, na ostrem ovinku, pred banko in na prehodu za pešce ... Trg naj ostane "peščeva površina" in večnamenski občasni prireditveni prostor. Morda obstaja še kakšna nepreverjena možnost lociranja postajališč, tudi za telovadnico, ob vrtcu (med hruškami), in na še prostih

zelenih površinah nasproti vrtca ...

Razmišljajmo, ali je "parkiranje" na ovinku, ob konicah obremenjeni cesti, res "najrešitev", medtem ko je zgozstitev "peš prometa" tu največja! Počasi bomo morali vendarle sprejeti misel, da bo potrebno dajati prednost pešču in še posebno varnosti otrok.

Pavle
Mihevc

PRAZNOVALI SMO "200 LET"

Končno je nastopil težko pričakovani dan. Praznovali smo stoletnico dveh naših varovank: Terezije (Rezke) Fortuna in Anamarije Kiry, rojenima davnega leta 1906. Živahna in zgovorna Rezka in, žal, zdaj manj živahna Anamarija, ki je pred tedni prebolela kap, sta oskrbovanki Doma Marije in Marte.

Končno je nastopil težko pričakovani dan. Praznovali smo stoletnico dveh naših varovank: Terezije (Rezke) Fortuna in Anamarije Kiry, rojenima davnega leta 1906. Živahna in zgovorna Rezka in, žal, zdaj manj živahna Anamarija, ki je pred tedni prebolela kap, sta oskrbovanki Doma Marije in Marte. Dolga življenjska pot, veliko dela in preizkušenj jih je pripeljalo v vedro jesen. Božja volja ju je v jeseni življenja združila in nastanila v isti dom in celo v isto sobo. Rezka zelo rada posluša branje, saj pravi, da je v življenju veliko brala, Anamarija pa je pred nedavnim še zelo rada pela in se družila. Osebj doma je skrbno pripravilo praznovanje. Zelo lepo so okrasili Dom in sprejemnico s slikami stoletnic in z rožami.

Za to praznovanje so se poleg jubilatnk zbrali še vsi oskrbovanci doma, sestre,

sorodniki, župan naše občine in župan občine Velike Lašče, gospod župnik in dr. Skvarča. Praznovanje se je začelo s prihodom obeh županov, ki sta slavljenkama darovala šopke in ju razveselila z lepim voščilom. Potem sta ga. Marija in ga. Milena ("Duo Mir") voščili s pesmico, ki sta jo prejšnji dan ustvarili nalašč za ta dan in za slavljenci. S to pesmijo sta navdušili tako, da sta jo morali potem še ponoviti. V spremeljanju njunega enournega

petja sta se slavljenci podkrepili s pripravljenimi dobrotami. Z veseljem sta nazdravili s kozarčkom rujnega. Ob vprašanju, kakšen je recept za življenje do sto let, sta povedali, da sta živeli tako kot toliko drugih in ne poznata recepta, a je g. župnik hudomušno pripomnil, da je recept ta, da ne smeš prej umreti. Sledila je čudovita dvonadstropna torta z ognjemetom, ki jo je ustvarila umetniška roka kuharice ge. Milene. Seveda sta se je prav po otroško razveselili. Po prijetnem pogovoru in petju so se prisotni razšli z željo, da bi varovanki še naprej ostali tako čili, da bi se lahko spet skupaj poveselili čez eno leto.

ALI ME IMAŠ RAD?

Bliža se teden KARITAS, ki bo potekal od 27. 11. do 3. 12. 2006. Moto letošnjega tedna ima dragocen naslov: "Ali me imaš rad?" Preprost stavček, ki je zelo pomemben, če ne že najpomembnejši v življenju. Človek namreč naredi resnično vse zato, da bi bil ljubljen, da bi ga nekdo zemeljsko ljubil. Prav gotovo pa nas najbolj ljubi naš nebeški Oče.

Teden KARITAS z omenjenim geslom pa je letos namenjen otrokom v naših družinah.

Prav družina, ta temelj naše družbe, je v veliki krizi in preizkušnji. Otroci, ki izhajajo iz naših družin, pa prav tako! Vse preveč pogosto se namreč dogaja, da so največje žrtve neurejenih družinskih razmer ravno otroci, ki šele vstopajo v življenje. Velika možnost je, da bodo otroci imeli v odrasli dobi napačen vzorec za zdravo krščansko življenje, ki edino prinaša srečo in zadovoljstvo. V tednu KARITAS želimo usmeriti pozornost k otro-

kom, ki odraščajo v današnjem zmedenem času, polnem notranjih stisk in nemira.

29. 11. 2006 bo potekalo že tradicionalno romanje sodelavcev KARITAS na Slomškovo Ponikvo, nato pa bo v Celju humanitarni koncert KLIC DOBROTE. Izkupiček tega koncerta pa bo namenjen predvsem družinam v stiski in s tem bo v pomoč tako ali drugače preizkušanim otrokom.

E. K.

SVETNIK MESECA: SVETI ŠTEFAN

Sv. Štefan je prvi kristjan, ki je zaradi krščanske vere daroval svoje življenje. Je prvi krščanski mučenec.

Mučenec pomeni "pričevalec" in označuje človeka, ki je bil zaradi Jezusa pripravljen umreti. Tako je do zadnjega diha pričeval za Jezusa. V Jeruzalemu se je pojavil šele po Jezusovi smrti. Apostoli so izmed sedmih diakonov, ki so skrbeli za uboge in zapuščene, izbrali tudi Štefana. Kmalu je začel z veliko gorečnostjo in močjo oznanjevati evangelij. Veliko ljudi je prepričal še posebej potem, ko so se po njegovem zavzemanju dogajali čudeži. Toda med ljudmi so bili tudi taki, ki so mu bili zelo zavistni. Sklenili so, da se ga bodo

čim prej znebili. Ob neki priložnosti, ko je govoril ljudem, je navrgel tudi svojim nasprotnikom, da se ne držijo Mojzesove postave. To jih je strašno razjezilo. Vrgli so ga skozi mestna vrata in ga kamenjali. Tik pred svojo smrtjo se je ozrl v nebo in v iskreni molitvi prosil za svoje morilce. On jim je že odpustil in prosil je še Gospoda, naj bo ob sodbi z njimi milosten.

Ko govorimo o sv. Štefanu, govorimo tudi o njegovi moči in milosti odpuščanja. Štefan je za Jezusom najlepši zgled, kako je treba odpustiti tudi sovražnikom in morilcem.

DEDEK IN BABICA V VRTCU

V Miklavževem vrtcu smo v letni delovni načrt vključili tudi dan druženja s starimi starši. Izvedli ga bomo v vseh starostnih skupinah, vendar ne istočasno, da bodo dedki in babice lahko dopoldne preživeli z vsemi vnuki, ki so v različnih skupinah.

V novembru so veselo druženje že imeli v skupini "pe-

telinov". Svoje vtise je zapisala Lukova babica takole:

V mesecu novembru smo bili stari starši povabljeni v Miklavžev vrtec na Pavšičevo. Naši vnučki so nam prikazali, kako preživijo dan v vrtcu - seveda s pomočjo svojih tovarišic. Program je bil zelo zanimiv. Otroci so zelo uži-

vali v družbi svojih dedkov in babic. Predvsem bi se rada zahvalila v imenu vseh starih staršev ge. Darinki, ki je pripravila z otroki res zanimiv program. Pohvalila bi tudi otroke, saj so bili zelo pridni. Mislim, da so ravno otroci odnesli največ od tega srečanja - saj je bil ta program izpeljan prav v ta namen.

Lep pozdrav
Jožica Varga

KOLEDAR FEBRUAR 2006

1. december - prvi petek, obisk bolnikov; po sv. maši molitvena skupina: ob 19. uri SREČANJE ZA MLADINO - gost meseca;

2. december - od 16. - 18. ure spovedovanje in češčenje Najsvetejšega;

3. december - 1. ADVENTNA NEDELJA, blagoslov adventnih vencev, ob katerih se boste zbirali k družinski molitvi. Ob 14. uri večernice; ob 19.30 KATEHEZE ZA MLADINO IN ODRASLE; ob 20. uri srečanje I. zakonske skupine;

4. december - po sv. maši srečanje skupine KARITAS; ob 20. uri srečanje KATEHETOV. Pogovor o adventnem koledarju;

5. december - ob 19. uri srečanje birmanskih voditeljev. Prikaz adventne molitve v skupini. Miklavžev večer!

6. december - god farnega zavetnika, lepo vabljeni k sv. maši;

7. december - ob 19.30 uri KATEHEZE ZA MLADINO IN ODRASLE

8. december - praznik Brezmadežne. Sv. maše ob 9. in 18. uri;

9. december - od 16. - 18. ure spovedovanje in češčenje Najsvetejšega;

10. december - 2. ADVENTNA NEDELJA; ob 14. uri večernice; ob 19.30 kateheze za mladino in odrasle; ob 20. uri II. zakonska skupina;

11. december - ob 19. uri srečanje ŽPS

12. december - ob 18. uri sv. maša, po maši kateheza za birmance in starše I. skupine;

14. december - ob 19.30 KATEHEZE ZA MLADINO IN ODRASLE;

15. december - po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri SREČANJE ZA MLADINO - ogled filma;

16. december - od 16. - 18. ure spovedovanje in češčenje najsvetejšega;

17. december - 3. ADVENTNA NEDELJA; ob 14. uri večernice; ob 19.30: KATEHEZE ZA MLADINO IN ODRASLE; ob 20. uri III. zakonska skupina;

18. december - ob 20. uri priprava na sv. krst;

19. december - ob 18. uri sv. maša, po sv. maši kateheze za birmance in starše II. skupine;

22. december - po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri SREČANJE MLADINE - Taizejska duhovnost;

23. december - OB 14. URI SPOKORNO BOGOSLUŽJE in spoved. Spovedovalo bo šest spovednikov;

24. december - 4. ADVENTNA NEDELJA - krstna. Ob 19. uri božična sv. maša za družine in otroke;

25. december - BOŽIČ; sv. maše ob 24. uri (polnočnica), 9. uri in 10.30. Pri vseh sv. mašah bo darovanje za potrebe cerkve - OFER!

26. december - SV. ŠTEFAN, prvi mučenec; sv. maše ob 9. in 10.30 uri; DAN SAMOSTOJNOSTI, državni praznik;

27. december - sv. Janez Evangelist, župnikov godovni dan;

29. december - po sv. maši molitvene skupine; ob 19. uri SREČANJE MLADINE - družabne igre;

30. december - od 16. do 18. ure spovedovanje in češčenje Najsvetejšega;

31. december - NEDELJA SV. DRUŽINE: ob 10.30 pri maši blagoslov otrok. Ob 14. uri večernice - molili bomo za naše družine.

2. SVETI VEČER, ob polnoči (24. uri) bo sv. maša, ko se bomo zahvalili za preteklo leto in prosili blagoslova za leto, ki ga začenjamo.